

Ναί τὸ φάντασμα ἐκεῖνο τῶν μηχανορραφῶν,
καθὼς λέγει ὁ Λεβίδης καὶ ὁ ἔγκριτος Αἰών.

Ὁ Λεβίδης ὁ γνωστός
καὶ παντοῦ ἔξακουστός.

Τί παιδί χαριτωμένο καὶ τί ρήτωρ ἐν τοῖς πρώτοις,
τί Κικέρων καὶ τί Κώστας καὶ τί ποῦρος πατριώτης!
Πρῶτος πρῶτος ἀνεβαίνει εἰς τὸ βῆμα τῆς βουλῆς
καὶ ἀρχίζει τὴν παρλάτα ὁ χρυσός μας Νικολῆς
καὶ φωνάζουν ἀπ' τὰ πάλκα «ὦν ἀηδόνι κελαῖδει
τοῦ Λεβίδη τὸ παιδί».

Ἄν τὸ κράτος προσεβλήθη, ἂν τὸ ἔθνος ἐπροδόθη,
ὅ,τι γίνεται τὸ ξέρε, ὅ,τι γίνεται τὸ νοιόθει.
Τοῦ Τρικούπη προδοσίας καταγγέλλει κάθε ὥρα,
δὲν φοβάται, δὲν ζαρόνει, βγάζει ὄλα εἰς τὸ φόρα
καὶ τὰ μάτια του γουρλόνει καὶ σκορπίζει σ' ὄλα φῶς
ὁ πολὺς καὶ ἔξακουσμένος τοῦ Στεφίκου ἀδελφός.

Τί παιδί χαριτωμένο! τί μέγας πατριώτης!
ἀπ' τὰ νύχια του κανένας δὲν ἐγλύτωσε προδότης.
Ἄπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ κυττάζει μὲ δρό μάτια σὰν γαρίδα
κι' ὀλοένα ἐποπτεύει τὴν ταλαίπωρον πατρίδα
καὶ σὰν κόταις τοὺς προδότας καὶ μισέλληνας μαδεῖ
τοῦ Λεβίδη τὸ παιδί.

Βρὲ ἀμάν, μωρὲ Λεβίδη, πάψε πιά γιὰ τὴν πατρίδα
νᾶχης πάντα τόση ἔννοια καὶ σκοτοῦρα καὶ φροντίδα.
Εἶσαι νέος, Νικολίκη καὶ ἡ ἔννοια ἡ μεγάλη
πρὶν τῆς ὥρας θὰ μαράνη τῆς νεότητος τὰ κάλλη.
Μὰ εἰς ὅ,τι κι' ἂν τοῦ λένε στέκει κρύος καὶ κουφός
ὁ πολὺς καὶ ἔξακουσμένος τοῦ Στεφίκου ἀδελφός.

Ὅ,τι ξέρε θὰ τὸ σκούξη, ὅ,τι ξέρε θὰ τὸ 'πῆ
εἰς τοῦ ἔθνους τοὺς πατέρας δίχως φόβο κι' ἐντροπή.
Δὲν τὸν σκιάζει ὁ Τρικούπης κι' οἱ λοιποὶ μηχανορράφοι,
παρακάλια καὶ φοβέρας ἀπ' ὀπίσω του τὰ γράφει
καὶ ἀμέσως πέρνει φόκο καὶ ἀνάβει σὰν δαδί
τοῦ Λεβίδη τὸ παιδί.

Ἐστὸ γλυκύτατό του στόμα εἶναι πάντα σὰν ψωμί
τῆς Ἑλλάδος μας ἡ δόξα, τῆς πατρίδος ἡ τιμή.
Εἰς αὐτὴν ἀφιερῶθη καὶ ὁ νοῦς καὶ ἡ ψυχὴ του
καὶ γι' αὐτὴν φροντίζει μόνο πρὸ πολὺ κι' ἀπ' τὴ δική του
καὶ προβάλλει Δημοσθένης καὶ πολὺξερὸς σοφός
ὁ πολὺς καὶ ἔξακουσμένος τοῦ Στεφίκου ἀδελφός.

Χίλια χρόνια νὰ μᾶς ζήσης, χαϊδεμένε Νικολῆ,
ἐπειδὴ ἐσὺ ἂν λείψης διὰ στιγμᾶς ἀπ' τὴ βουλή,
δὲν θὰ ξέρουμε ποῖος εἶναι τῆς πατρίδος ὁ προδότης,
τις ὁ τίμος κ' ὁ κλέπτης, τις ὁ ποῦρος πατριώτης.
Κ' ὁ καθένας θὰ προσμένῃ ἀνυπόμονος νὰ δῇ
τοῦ Λεβίδη τὸ παιδί.

Σὲ φοβᾶται καὶ ὁ τάδες, σὲ φοβᾶται καὶ ὁ δεινας,
ἐπειδὴ ζητεῖς ἐλέγχους καὶ τῶν ἔργων των εὐθύνας
κ' ἀνακρίσεων συστήνεις αὐστηρὰς ἐπιτροπὰς
καὶ δικάζεις κ' ἐξελέγγεις καὶ παιδεύεις καὶ κτυπᾶς
καὶ τοὺς πάντας καταγγέλλεις ὀρισμένως καὶ σαφῶς
ὡς ἀντάξιός τῶν τοῦ Στεφίκου ἀδελφός.

Καὶ γυρεύεις ἀπ' τὸ βῆμα μὲ κουνήματα καὶ νάζια
τὴν Π ρ α σ ί ν η ν, τὴν Κ ι τ ρ ί ν η ν, τὴν μ α β ί α
[καὶ τὴ γ α λ ᾶ ξ ί α
καὶ ἀνάβουν τοῦ Τρικουπῆ καὶ τοῦ Ρῶμπολδ ἢ ποδιαῖς
κ' ἡ πατρίς σὲ καμαρόνει καὶ σοῦ δίνει καρυδιαῖς
καὶ φωνάζουν τ' ἀνταμάκια «σὺν ἀηδόνι κελαιδεῖ
τοῦ Στεφίκου τὸ ἀδρέφι, τοῦ Λεβίδη τὸ παιδί.»

Καὶ μερικὰ
θεατρικά.

Ἐπήγαμε ὅσῃν ὀ π ε ρ α κ' ἔμεις μετὰ τῶν ἄλλων
κ' ἠκούσαμεν τὸν κοπετόν, τὸν θρηῖνον καὶ τὸν σάλον,
καὶ ἴδαμε τὴν καθεμιά ξεπετακτὴ μαριόλα,
μὰ ποῖο πολλὴ ἐντύπωσι μᾶς ἔκαμε ἀπ' ὅλα
ἐκεῖν' ἢ περιφέρεια τοῦ πρώτου βαρυτόνου,
ποῦ σὺν κ' αὐτὴν δὲν ἴδαμε ἄλλη καμμιά πρὸ χρόνου.

Ὅποια περιφέρεια πραγματικῶς ἐκεῖνη!
καὶ τῆς εὐρείας φαίνεται ἀκόμη εὐρύτερα...
τὸν θαυμασιδὸν τοῦ Φασουλῆ βεβαίως θὰ ἐκίνει
καὶ ἴσως τοῦ ἐφαίνετο ὑδρογείος τις σφαιρα.
Κ' ἂν ἤθελ' ὁ βαρυτόνος μ' αὐτὴν νὰ τραγουδήσῃ,
τὸ θέατρο τοῦ Μπούκουρη ἔμποροῦσε νὰ γκρεμίσῃ.

Συχνάζουν εἰς τὸ θέατρον ἀμφοτέρω τὰ φύλα,
μὰ πρὸ πολλὴ πρὸς τὸ παρὸν συχνάζει β α ρ β α τ ί λ α.
Καὶ βλέπεις τὸ κομπότατον τοῦ βαρυτόνου σῶμα
κ' ἀκοῦς τὴν κάθε ψάλτρια κ' ἀκοῦς τὸν κάθε ψάλτη
κ' ὕστερα πᾶς ὅτ' σπῆνι σου καὶ πέφτεις εἰς τὸ στρώμα
μὲ τὸν σπουδαῖον κίνδυνον νὰ πάθῃς Ἐφιάλτη.

Τοῦ Χαίνε ποιήματα,
ποῦ εἶναι γὰ φιλήματα.

Ὁ Χαίνε, ὁ ποιητὴς τῶν φλογερῶν ἐρώτων,
ὅπου μεγάλον ἔκαμε ὅσῃν ἐποχὴ του κρότον,

ὅπου ἐσπούδασε πολὺ τὸ γυναικεῖον σῶμα
καὶ διὰ τοῦτο πρὸ πολὺ τὸν ἀγαπῶ ἀκόμα
καὶ ἤθελα κ' ἐγὼ καρδιὰ σὺν τῇ ὀδικῇ του νᾶχω,
θὰ ἔβγῃ αὔριον πρῶτ' λαμπρῶς μεταφρασμένος
ἀπὸ δεινὸν μεταφραστήν, τὸν Ἄγγελον τὸν Βλάχο,
ποῦ εἶναι μάννα εἰς αὐτὰ καὶ τετραπερασμένος.
Ὡς πρὸς τὸν τύπον, κύριοι, σᾶς λέγω ἕως τώρα
πῶς σὺν καὶ τοῦτο δεύτερο δὲν ἴδαμε βιβλίον
καὶ τέλος πάντων τρέξετε μὲ ὄλη σας τὴ φόρα
εἰς τῆς Ἐ σ τ ί α ς τῆς γνωστῆς τὸ βιβλιοπωλεῖο.
Δρόμισον φράγκα μοναχὰ θὰ εἶναι ἡ τιμὴ
καὶ τρέξετε πρῶτ' πούληθῇ σὺν χάσινο ψωμί.

Μέσα ὅσῃν σπουδαῖα τᾶλλα
καὶ τοῦ Νάσσου ἡ φευγάλα.

Σκορπῶ τ' Ἀπρίλη λούλουδα καὶ Καμπανίτην πίνω
γὰ ἓνα φίλον φίλιτο, τὸν Νάσσο Ματσαβίνο.
Πάει, παιδιά, ἔχασαμε καὶ ἄλλον ἓναν ἄνδρα,
πάει κ' αὐτὸς νὰ παντρευτῇ ἐκεῖ ὅσῃν Ἀλεξάνδρα,
νὰ πάρῃ μὲ μελαχρινὴ κ' ἀφράτη Ἀμαζόνα
μὲ πεντακόσας μετρηταῖς σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα.
Καὶ τώρα σεῖς τῶν Ἀθηνῶν κοπέλαις κακομοίραις
ἓνα γαμπρὸ ξεγράψετε μὲ νοῦ, καρδιὰ καὶ γλύκα
καὶ σεῖς οἱ Ἀλεξανδρινοὶ τρικουβερτοὶ μνηστῆρες
ξεγράψετε ἓνα θηλυκὸ, ξεγράψετε μὲ πρῶτα.

Καθένας κρασοπότης
ἄς πιῇ κρασάκι πρώτης.

Ὁστοῦ Σοφοκλέους τὴν ὁδόν, εἰς τοῦ Βοσσέρ καρσί,
θὰ βρῆτε Σκοπελίτικο ἀθάνατο κρασί,
ὅπου ἀνίνει μυρωδιὰ ὅσῃν στόμα καὶ στὰ χεῖλια
καὶ τρέξετε ν' ἀδειάσετε καμμιά μικρὴ μποτίλια,
διότι ὡς γνωρίζετε, γενναῖοι κρασοπόται
κ' ὁ οἶνος τὰς καρδίας μας εὐφραίνει πότε πότε.

Δόξα νᾶχη ὁ θεός
κ' ἔτυπώθη ὁ Ρ ω μ η ὀ ς.

Ἀγγέλλομεν εἰς τὸ κοινὸν μετὰ χαρᾶς μεγάλης
πῶς πλήρη σῶματα Ρ ω μ η ὀ ὕ ἔτυπωσ' ἢ Ἐ σ τ ί α
κ' ἂν θέλῃς ὅσῃν βιβλία σου καὶ τὸν Ρ ω μ η ὀ νὰ βάλῃς,
διὰ νὰ βλέπῃς κάποτε τοῦ Φασουλῆ τᾶστεια,
εἰς τὴν Ἐ σ τ ί α ν πῆγαινε κ' εἶναι γνωστὸς ὁ δρόμος...
τιμὴ δραχμαὶ τριάκοντα ὀλόκληρος ὁ τόμος.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅσῃν τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριστοῦ κατέβη — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτεῶν — μ' ἓνα κάποιο φαρμακεῖον,

Καφφενὲ τῶν Ἐδ Φρονούντων — νόκτα ἕμερα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζῆδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γατοδῶρα.